

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **s.e.z.e.m.e., s. r. o.**, se sídlem Holečkova 100/9, Praha 5, zastoupen Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2016, č. j. 3 A 86/2014 – 171,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2014, č. j. 81238/2013-MZE-14113, Ministerstvo zemědělství (dále jen „žalovaný“) zamítlo návrh žalobce, aby bylo zrušeno oznámení o ukončení administrace žalobcem podané žádosti o dotaci ze dne 24. 6. 2013, č. j. SZIF/2013/0223773 (dále jen „oznámení“), a aby byla Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu (dále jen „SZIF“) stanovena povinnost vyplatit žalobci dotaci z Programu rozvoje venkova, opatření III.1.3 (Podpora cestovního ruchu), na projekt Ubytovací zařízení SEZ, spočívající ve výstavbě ubytovacího zařízení s půjčovnou sportovních potřeb a venkovním hřištěm na pozemku p. č. 1030/67 v k. ú. Harrachov.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu. Rozsudkem ze dne 13. 7. 2016, č. j. 3 A 86/2014 – 171, městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že pro závěr, že žalobce nesplňuje podmínky pro výplatu dotace, není rozhodné, zda tyto skutečnosti existovaly již při uzavírání dohody o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR ze dne 14. 12. 2010 (dále jen „dohoda o poskytnutí dotace“), nebo vznikly až při realizaci předmětné akce. Jakmile je kontrolou zjištěna skutečnost, která brání vyplacení dotace, musí být přijato také opatření, aby dotační prostředky nebyly neoprávněně vyplaceny. Pokud regionální odbor při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí dotace nevyhodnotil projekt žalobce a projekty dalších žadatelů jako ekonomicky neoddělitelné a nevyhovující Pravidlům, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotací na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013 (dále jen „Pravidla“), neznamená to samo o sobě, že žalobci může a musí být dotace vyplacena. Podmínky pro přiznání dotace totiž musí být plněny po celou dobu trvání závazku, tedy i po podpisu dohody. Účel projektu, kterým je podpora cestovního ruchu v rámci programu rozvoje venkova, musí být splněn po celou dobu trvání závazku. Jak navíc vyplývá z nařízení Komise (ES) č. 800/2008 (dále jen „nařízení č. 800/2008“), dotace může být poskytnuta pouze za určitých podmínek, a to v případě, že je podpora slučitelná se společným trhem. Samotným přiznáním dotace a podpisem dohody mezi žadatelem a SZIF nedochází k rozhodnutí ve věci, které by zavazovalo k vyplacení dotace, jak nesprávně v žalobě dovozují žalobce.

[4] K vlastnické struktuře městský soud odkázal na zjištění žalovaného, že na stejném pozemku vedle žalobce hodlají uskutečnit stejný záměr i další právnické osoby, které jsou se žalobcem personálně propojeny (všechny mají totožného společníka). Stejným zjištěním bylo, že všechny osoby vykonávají společnou činnost v zařízení, které se na veřejnost prezentuje jako jeden celek. Žalovaný vyhodnotil, že projekt žalobce a další projekty personálně propojených osob na stejném pozemku naplňují ekonomickou neoddělitelnost projektů, jak je definována v nařízení č. 800/2008. Dohromady tak fakticky tvoří jeden projekt a jeden funkční celek.

[5] Žalovaný správně posoudil všechny projekty na ubytovací a sportovní zařízení v Harrachově na pozemku p. č. 1030/67 (areál Na Vršku) jako ekonomicky neoddělitelné, neboť ze zjištění jednoznačně vyplynulo, že jednotliví žadatelé o dotaci chtějí provozovat ubytovací a sportovní zařízení jako jeden celek. Ačkoli je ubytování zajišťováno v samostatných budovách, celý areál je koncipován jako jeden komplex se stejným funkčním využitím a také byl takto prezentován veřejnosti. Žalovaný při hodnocení zjištěných skutečností nerozšířil výklad nařízení č. 800/2008. Jestliže byly zjištěny a doloženy skutečnosti zmiňované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že více subjektů podalo žádost o dotaci v rámci opatření III 1.3 – podpora cestovního ruchu a projekty v těchto žádostech uvedené spolu souvisí tak, že je zřejmé, že zařízení je funkčním celkem, je správný závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektů. Za této situace je jednoznačně prokázáno, že žalobce nesplnil podmínky pro výplatu dotace.

[6] K provedené supervizi městský soud uvedl, že se nejednalo o kontrolu prováděnou podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů,

pokračování

ale o dozorovou činnost v rámci SZIF, která nepodléhá žádným procesním pravidlům. Není tedy možné považovat za porušení práv žalobce, jestliže nebyl informován, že v rámci SZIF je činnost regionálního odboru kontrolována ústředím fondu. Povinnost a oprávnění provádět kontroly vyplývá jak z nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 (čl. 74 odst. 4) tak z čl. 13 Pravidel. Na provádění supervize se nevztahují předpisy upravující postup při provádění kontroly podle zvláštního právního předpisu.

[7] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že dohodou o poskytnutí dotace lze založit práva a povinnosti smluvní stran pouze do budoucna a že nelze sankcionovat jednání, k němuž došlo před uzavřením smluvního vztahu. Podmínky, za kterých se poskytuje dotace, totiž musí být plněny po celou dobu trvání závazku a není rozhodné, kdy bylo zjištěno a prokázáno, že podmínky dodrženy nebyly. Přijetí žádosti ani uzavření dohody o poskytnutí dotace neznamena bez dalšího, že žalobci musí být vždy dotace vyplacena. Výjimkou nemůže být ani nedovolené jednání, k němuž dojde před či po uzavření dohody. Posuzování žádosti v jednotlivých fázích dotačního procesu se musí odrazit i v nároku žalobce na výplatu dotace.

[8] Městský soud nesouhlasil ani s názorem, že nelze porušení Pravidel sankcionovat podle dohody o poskytnutí dotace, pokud žalobce na počátku sdělil a doložil všechny rozhodné skutečnosti. Stejně tak nemůže zakládat legitimní očekávání, pokud porušení Pravidel nebylo pracovníky SZIF zjištěno již na počátku. Žalobce si musel být od samého počátku vědom, jakým způsobem bude jeho projekt fungovat, a musel tak vědět, že jednotlivé části projektu jsou ekonomicky neoddělitelné. Předložení podkladů pro účelově oddělené projekty nemůže zakládat legitimní očekávání ohledně postupu SZIF a žalovaného. Dotazy, které žalobce zasílal pracovníkům SZIF, byly velmi obecné, a tudíž i odpovědi musely být obecné. Nelze z nich proto odvodit splnění podmínek konkrétního projektu.

[9] Městský soud nesouhlasil ani s argumentem, že čl. XII odst. 3 dohody o poskytnutí dotace je zjevně nepřiměřeným ustanovením. Jak z dohody, tak z Pravidel zcela jednoznačně a srozumitelně plyne, v jakých případech nemůže být dotace poskytnuta. Dané sankční ustanovení nestanoví žádný dodatečný trest, ale pouze vymezuje situace, za kterých se dotace neposkytne. Vymezení podmínek vedoucích k neposkytnutí dotace je zcela určité a nevzbuzuje žádné pochybnosti. Žalobce byl ustanovením Pravidel i dohody o poskytnutí dotace řádně informován o možnosti, že dotace nemusí být poskytnuta, pokud se zjistí naplnění podmínek, které poskytnutí vylučují. Na poskytnutí dotace není právní nárok, při vyplácení dotací je třeba dbát na dodržování pravidel, a to zejména s ohledem na slučitelnost se zásadami vnitřního trhu. Jelikož žalobce byl s Pravidly seznámen od počátku, nemůže se jednat o nepřiměřenou sankci.

[10] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný postupoval diskriminačně, jelikož u jiných subjektů administraci neukončil. SZIF a žalovaný musí posuzovat případné porušení podmínek vždy v rámci konkrétně projednávané žádosti a tyto skutečnosti vyhodnotit ve vztahu ke konkrétnímu žadateli. Pokud žalobce poukazoval na žádosti Ing. V. K., pak z uvedeného případu nemůže pro žalobce nikterak plynout legitimní očekávání, že jeho projekt bude posuzován se stejným výsledkem. Jak uvedl žalovaný ve svém přípisu

ze dne 16. 5. 2016 a jak městský soud ověřil z dokumentů zaslaných žalovaným soudem, skutečnosti týkající se žádosti Ing. V. K. se odlišují od případu žalobce.

[11] Ve vztahu k odkazu žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci legitimního očekávání v kontextu dotačních podmínek městský soud uvedl, že v projednávaném případě nebyly porušeny žádné judikaturou stanovené náležitosti. Všechny podmínky pro udělení dotace byly stanoveny naprosto určitě. Dotace byla určena na ubytovací zařízení s určitou maximální kapacitou a v určité maximální výši nákladů. Stejně tak byl jednoznačně a určitě stanoven postup při zjištění toho, že došlo k nedodržení stanovených podmínek.

[12] Podle městského soudu nedošlo ani k porušení zásady *ne bis in idem*. Přijetím žádosti a uzavřením dohody o poskytnutí dotace správní orgán prvního stupně nikterak nerozhodl o tom, že žalobce má nárok na vyplacení dotace. Přijetí žádosti ani uzavření dohody nejsou správním rozhodnutím, kterými by bylo rozhodováno o právu žalobce na vyplacení dotace. Dotační podmínky musí být splněny po celou dobu trvání závazku. Žalobce si musel být vědom, že i po uzavření dohody nemusí být dotace vyplacena, pokud se zjistí nesplnění podmínek, stejně tak je možné po příjemci dotace požadovat její vrácení, pokud porušení podmínek vyjde najevo až po vyplacení dotace.

III.

[13] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Podle stěžovatele se městský soud nevypořádal se všemi skutečnostmi a tvrzeními v žalobě, ve vyjádření stěžovatele k replice žalovaného a v doplnění žaloby. Zároveň se soud vypořádal s jeho dalšími tvrzeními pouze okrajově, nedostatečně a nesprávně.

[15] V první skupině kasačních námitek se stěžovatel zabýval výkladem právního významu dohody o poskytnutí dotace, vznikem právního nároku na dotaci, principem legitimního očekávání. Zdůraznil, že mezi stranami je nesporné, že dohoda o poskytnutí dotace byla uzavřena dne 14. 12. 2010 na základě sdělení SZIF ze dne 16. 11. 2010. Ode dne uzavření dohody nedošlo ze strany stěžovatele k žádnému jednání či opomenutí, které by mohlo být považováno za porušení Pravidel nebo nedodržení podmínek stanovených v dohodě o poskytnutí dotace. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 8 Afs 47/2013 – 45 a ze dne 12. 5. 2011, č. j. 5 Ans 9/2010 – 81, z nichž vyplývá, že po uzavření dohody o poskytnutí dotace vzniká právo, resp. nárok na proplacení dotace.

[16] Stěžovatel od počátku řízení (od podání žádosti) otevřeně deklaroval všechny skutečnosti a předložil SZIF veškeré požadované dokumenty jak o personální a majetkové struktuře, tak o místu, kde má být projekt realizován. SZIF několikrát provedl kontrolu veškeré dokumentace, provedl i kontrolu na místě realizace projektu a teprve následně uzavřel se stěžovatelem dohodu o poskytnutí dotace. SZIF prováděl prostřednictvím téže

pokračování

úřední osoby od počátku a v celém průběhu administrativní kontroly žádosti o dotaci ve stejný okamžik a ve stejný čas jako u dalších subjektů, o nichž žalovaný nyní zcela účelově uvádí, že mu nebyly od počátku a do té doby známy (viz například záznamy SZIF ze dne 30. 6. 2010, ze dne 18. 8. 2010 nebo ze dne 24. 8. 2010). Ve stejné shodě a ve stejný okamžik pak byly uzavřeny i dohody o poskytnutí dotace. Žalovaný i SZIF jsou správním orgánem, který je plně odpovědný za svůj postup. Základní zásadou právního státu by měla být zásada *pacta sunt servanda*, která by se měla týkat i veřejnoprávních smluv. Stejně tak musí i pro žalovaného jako správní orgán platit, že případný důvod pro aplikaci smluvní sankce, příp. pro neplnění povinností ze smlouvy, musí nastat až poté, co je smlouva uzavřena a nemůže se jednat o jednání učiněné před uzavřením smlouvy. Toto nebylo nepochybně v daném případě naplněno, protože všechny namítané skutečnosti nastaly a SZIF byly prokazatelně známy již před uzavřením smlouvy. Pokud měl SZIF za to, že některé skutečnosti vyplývající ze žádosti o dotaci nebyly v souladu s Pravidly, pak měl nejen právo, nýbrž i povinnost žadatele co nejdříve informovat a dohodu o poskytnutí dotace neuzavřít. Důvodem pro nevyplacení dotace nemohou být okolnosti a zjištění, která byla SZIF zcela nesporně známa před uzavřením dohody o poskytnutí dotace, nýbrž pouze skutečnosti (právní jednání) a porušení Pravidel, které nastaly po uzavření předmětné dohody.

[17] Ve druhé skupině námitek se stěžovatel věnoval zjištěním městského soudu o tzv. ekonomické neoddělitelnosti projektů a souvisejícím nesprávným právním závěrům. V tomto směru se městský soud s žalobními námitkami nevypořádal, případně vypořádal nedostatečně a pouze v rozsudku zopakoval tvrzení uváděná žalovaným.

[18] Stěžovatel žádal o poskytnutí dotace na jeden samostatný projekt (novostavbu ubytovacího zařízení s osmnácti hlavními lůžky a devíti přistýlkami a s venkovním sportovním hřištěm), který je plně samostatným funkčním celkem nezávislým na jakékoli jiné stavbě. Navíc má přiděleno své vlastní číslo popisné a své vlastní kolaudační rozhodnutí. Pokud by projekty nebyly navzájem samostatně oddělenými celky, pak by ani stavební úřad nemohl vydat samostatné kolaudační rozhodnutí a samostatné číslo popisné. Podle definice projektu uvedené v obecné části Pravidel pod bodem 1. písm. e) musí být každý projekt funkčně samostatný a soběstačný celek, který je i bez realizace jiných projektů plně provozuschopný ve smyslu plnění cílů záměru. Stěžovatelův projekt zcela jednoznačně splňuje výše uvedenou definici, neboť je samostatným a soběstačným celkem schopným samostatného provozu bez ohledu na realizaci jiných projektů.

[19] Ačkoliv městský soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný závěr o ekonomické neoddělitelnosti odůvodňoval personálním propojením (původně jediný tvrzený důvod ze strany SZIF pro tzv. ukončení administrace), sám v rozsudku opakovaně personální propojenost zmiňuje hned v několika souvislostech. Městský soud a žalovaný ekonomickou neoddělitelnost dovozují pouze z umístění projektů v jedné lokalitě a ze společné příjezdové cesty, ale nijak nehodnotí technickou a funkční soběstačnost projektu, která je v daném případě zcela rozhodující. Podle názoru stěžovatele by to měl být SZIF, respektive žalovaný, kdo si již na počátku administrace žádosti posoudí a vyhodnotí, zda podaný projekt či projekty mohou být považovány za ekonomicky neoddělitelné. Každý uchazeč o dotaci má zcela nepochybně právo podat si

žádost o poskytnutí dotace i v situaci, kdy mu není jednoznačně zřejmé, zda splňuje veškeré podmínky pro poskytnutí dotace. Pracovníci SZIF a žalovaného jsou odborníky na danou problematiku, nijak nepochybili, když při posuzování žádosti, kontrolách a následném schválení uzavření dohody o poskytnutí dotace osvědčili, že projekt stěžovatele je v pořádku z pohledu zásady tzv. ekonomické neoddělitelnosti, ale byl to naopak stěžovatel, kterému „mělo a muselo být zřejmé“, že princip této ekonomické neoddělitelnosti porušuje.

[20] Ve třetí skupině kasačních námitek stěžovatel poukázal na rozdílná a v čase se měnící tvrzení žalovaného a SZIF o důvodu ukončení administrace a na porušení zásady víceinstančnosti a nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Oznámení o ukončení administrace ze dne 24. 6. 2013 je nesrozumitelné a nevyplývá z něj, že se jedná o uplatnění sankce z dohody o poskytnutí dotace, ani z jakého důvodu byla tato sankce uplatněna. Žalovaný opakovaně měnil odůvodnění ukončení administrace a snažil se tak zhojit nesprávný postup ve věci. K důvodům uvedeným v oznámení o ukončení administrace ze dne 24. 6. 2013 stěžovatel namítl, že nikdy nepodal žádné úmyslně nepravdivé prohlášení nebo nepravdivý důkaz. Následně žalovaný vždy reagoval na stanoviska stěžovatele, některé důvody doplňoval a některé další vypouštěl (např. tvrzení o personální propojenosti subjektů jako důvodu pro ukončení administrace). Tento postup je však neakceptovatelný a nemůže požívat právní ochrany, protože ve svém důsledku znemožňuje stěžovateli se ve věci účinně právně bránit a argumentovat. Došlo tak k porušení zásady víceinstančnosti správního rozhodování, což činí napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Stěžovatel v této souvislosti upozornil na skutečnost, že u přípisů a podání SZIF i žalovaného pravidelně chybělo řádné poučení o možnosti podat opravný prostředek.

[21] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel rozvedl úvahy o účelu podpory z předmětného dotačního programu. V rozporu s ním žalovaný a SZIF působí faktickou likvidaci podpořených podniků, když přislíbená dotace poskytnuta není, ačkoliv projekt (opakovaně zkontrolovaný před uzavřením závazné dohody o poskytnutí dotace) žadatel zrealizoval a následně neučinil nic, co by jakkoliv projekt změnilo a činilo ho nezpůsobitelným k poskytnutí dotace.

[22] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[23] Žalovaný se ve vyjádření k podané kasační stížnosti plně ztotožnil se skutkovými a právními závěry uvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku. Opatření III.1.3 Podpora cestovního ruchu je cíleno na projekty malého rozsahu v obcích do dvou tisíc obyvatel a svým charakterem mají odpovídat aktivitám pro rozvoj venkovské turistiky a agroturistiky. Kritériem přijatelnosti je celková kapacita ubytovacího a stravovacího zařízení maximálně do šedesáti lůžek v rámci jednoho projektu po dobu vázanosti projektu na účel a je nastavena maximální výše výdajů, ze kterých je stanovena dotace (deset milionů korun na jeden projekt). Každý projekt musí tvořit samostatnou funkční část. V daném

pokračování

případě došlo jednoznačně k porušení uvedených podmínek, což může být z povahy věci zjištěno kdykoliv – jak před či po registraci žádosti o dotaci, tak i po podpisu dohody o poskytnutí dotace či dokonce i po proplacení dotace. Opačný postup by nepochybně nebyl účelným vynakládáním veřejných prostředků. Stěžovatel nesplnil dotační podmínky a nemohl mu tak vzniknout právní nárok na poskytnutí dotace.

[24] Pokud lze v dotačních věcech vůbec uvažovat o legitimním očekávání příjemce dotace, v tomto případě k jeho vzniku dojít nemohlo. Stěžovatel učinil již v rámci přípravy žádosti o dotaci opatření vedoucí k zakrytí úmyslu obejít podmínky Pravidel a úmyslně rozdělil projekt na jednotlivé dílčí projekty, na něž byly podány žádosti několika samostatnými právníckými osobami. Tím byl zásadně porušen účel a cíl dotačního opatření. Následně uzavřená dohoda o poskytnutí dotace byla ve zjevném rozporu s těmito normami a žadatel získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami dotačního opatření. Dotaci proto nebylo možné poskytnout. SZIF neměl v době posuzování žádosti o dotaci v červnu 2010 k dispozici veškeré informace, které později vedly k ukončení administrace žádosti. Nebylo zřejmé, že areál bude mít jednu recepci a jeden vjezd opatřený závorou, neexistovala ani jednotná webová prezentace.

[25] Je nepravdivé kasační tvrzení, že SZIF provedl kontrolu veškeré dokumentace i kontrolu na místě samém před uzavřením dohody o poskytnutí dotace. Kontroly na místě proběhly až po realizaci projektů (5. 2. 2013 a 17. 4. 2013). V návaznosti na provedené kontroly byla dne 13. 6. 2013 provedena supervize všech propojených projektů a učiněn závěr o jejich ekonomické neoddělitelnosti.

[26] K argumentaci stěžovatele ekonomickou oddělitelností projektu žalovaný uvedl, že stěžovatel i ostatní společnosti disponují jednou projektovou dokumentací na celý areál, byť na každý projekt bylo – nestandardně – vydáno samostatné stavební povolení, a tedy i samostatné kolaudační rozhodnutí a každému objektu přiděleno samostatné číslo popisné. Tyto skutečnosti však nemají a nemohou mít vliv na posouzení ekonomické neoddělitelnosti projektu ve smyslu Nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 (dále jen „nařízení č. 1698/2005“), a zejména ve smyslu nařízení č. 800/2008. I když jsou jednotlivé objekty areálu „Na Vršku“ do určité míry funkční i bez výstavby ostatních objektů, společně zcela nutně a jednoznačně tvoří jediný celek, neboť mají společnou recepci, jednotný ceník, jednotný rezervační systém, jednotné stravovací služby a jednotnou propagaci. To musí mít nepochybný zásadní vliv na ekonomickou výkonnost a konkurenceschopnost každého jednotlivého objektu v areálu.

[27] K námitce, že u přípisů a podání SZIF pravidelně chybělo řádné poučení o možnosti podat opravný prostředek, žalovaný uvedl, že oznámení SZIF o ukončení administrace nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu. Teprve rozhodnutí žalovaného ve sporu z veřejnoprávní smlouvy lze za splnění dalších zákonem stanovených podmínek přezkoumat ve správním soudnictví. Podle § 169 odst. 2 správního řádu nelze proti rozhodnutí vydanému ve sporu z veřejnoprávní smlouvy podat odvolání ani rozklad. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2014 obsahovalo poučení odpovídající výše uvedenému ustanovení.

V.

[28] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Předně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami týkajícími se důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přičemž neshledal v postupu městského soudu žádné vady mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani jeho nepřezkoumatelnost. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozlišuje nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto duchu zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52), ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Argumentace městského soudu je založena na vlastním vypořádání žalobních námitek a nelze souhlasit s tím, že se jedná o pouhé převzetí odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně námitkami týkajícími se ekonomické neoddělitelnosti projektů, které podle stěžovatele nebyly řádně vypořádány, se městský soud zabýval na straně 15 a 16 rozsudku).

[31] Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit, že u včas uplatněných a projednaných schopných námitek nemusí městský soud nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou. Naopak – postaví-li proti žalobě právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí, případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného, nejedná se o vadu, pro kterou by bylo nutno rozsudek zrušit. Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Není tedy porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108). Pokud se tedy stěžovatel domnívá, že na jeho podrobnou a obsáhlou žalobu, na obsah repliky k vyjádření žalovaného a na další doplnění žaloby musel městský soud reagovat stejně podrobným a obsáhlým rozsudkem, není jeho názor správný. Lze proto uzavřít, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, a je na místě zabývat se meritorními námitkami.

[32] V nyní posuzované věci se jedná o soudní přezkum rozhodnutí, které bylo vydáno podle § 169 a násl. správního řádu. Podle tohoto ustanovení se jednalo o spor z veřejnoprávní smlouvy, o kterém rozhoduje správní orgán nadřízený správnímu orgánu,

pokračování

který je stranou veřejnoprávní smlouvy. Stranou veřejnoprávní smlouvy byl v daném případě SZIF. Stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o sporu z dohody o poskytnutí dotace podle § 141 správního řádu dne 16. 9. 2013, který žalovaný zamítl podle § 141 odst. 7 správního řádu pro nedůvodnost žalobou napadeným rozhodnutím.

[33] Podle § 1 odst. 2 písm. a) a l) zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Fondu“), rozhoduje SZIF v souladu s právními předpisy, právem Evropských společenství a mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, o poskytnutí dotace a kontroluje plnění podmínek poskytnutí dotace, a provádí programy strukturální podpory podle zvláštního právního předpisu a Program rozvoje venkova podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství upravujícího podpory pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova.

[34] Podle § 11 odst. 4 zákona o Fondu dotace na opatření, jehož součástí je vypracování a předložení projektu žadatelem o dotaci, poskytuje SZIF na základě dohody o poskytnutí dotace, jejíž náležitosti jsou uvedeny v § 11 odst. 4 písm. a) až g) zákona o Fondu.

[35] Podle § 11 odst. 7 zákona o Fondu SZIF při provádění programů strukturální podpory a Programu rozvoje venkova podle zvláštního právního předpisu postupuje obdobně podle odstavců 1 až 5 téhož ustanovení.

[36] V souvislosti s ukončením administrace žádosti o dotaci ze strany SZIF se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval povahou takového úkonu, a to i ve vztahu ke stěžovateli (rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 – 43). Zde je třeba rozlišovat, zda se jedná o fázi před uzavřením veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace či fázi po uzavření této smlouvy. Uvedl, že v případě dohody o poskytnutí dotace se jedná o veřejnoprávní smlouvu, kdy uzavřením veřejnoprávní smlouvy dochází k úpravě vztahu mezi příjemcem a poskytovatelem dotace, který je modifikován jak v oblasti práva hmotného, tak v oblasti práva procesního. Při nesouhlasu s ukončením administrace žádosti je třeba tento nesouhlas řešit podle obecné úpravy veřejnoprávních smluv ve správním řádu. Teprve rozhodnutí příslušného orgánu ze sporu z veřejnoprávní smlouvy je za splnění dalších zákonem stanovených podmínek rozhodnutím přezkoumatelným podle § 65 s. ř. s. ve správním soudnictví (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 9 Afs 37/2013 – 57, ze dne 10. 4. 2014, č. j. 7 Afs 126/2013 – 50, či ze dne 25. 9. 2014, č. j. 2 Afs 74/2013 – 64).

[37] Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že se zcela totožnými námitkami (jako nyní uplatněnými stěžovatelem) zabýval již v rozsudcích ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015 – 39, a ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 – 39, jimiž zamítl kasační stížnosti společností, jejichž projekt byl vyhodnocen jako ekonomicky neoddelitelný od projektu stěžovatele, a administrace žádosti o dotaci byla ukončena za totožných podmínek jako v nyní souzeném případě. Jelikož obsah kasační stížnosti se neliší od obsahu kasačních stížností v uvedených věcech, neshledal Nejvyšší správní soud důvod se od dříve vyslovených závěrů jakkoliv odchylovat a ztotožňuje se s nimi.

[38] Stěžovatel vytýkal rozsudku městského soudu vadu nesprávného právního posouzení věci, avšak svoji argumentaci opíral o tatáž tvrzení, s nimiž se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal. Nejvyšší správní soud neshledal v právním posouzení městského soudu nedostatky, které by vedly ke zrušení rozsudku kasačním soudem z důvodu opačného právního názoru. Městský soud zcela jednoznačně uvedl, že se nejednalo o kontrolu prováděnou podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ale o dozorovou činnost v rámci SZIF, která žádným procesním pravidlům nepodléhá. Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu, že povinnost a oprávnění provádět kontroly vyplývá pro tento posuzovaný případ přímo z článku 74 odst. 4 nařízení č. 1698/2005, a dále z článku 13 Pravidel, ve kterém je mimo jiné pod písm. d) výslovně stanoveno, že kontroly prováděné podle jiných právních předpisů nejsou těmito Pravidly dotčeny. Městský soud z tohoto ustanovení důvodně dovodil, že na provádění tzv. supervize se nevztahují předpisy upravující postup při provádění kontroly podle zvláštního právního předpisu, například kontrolního řádu.

[39] Argumentoval-li stěžovatel rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Afs 49/2007 - 96, poukazem na větu „*zásada pacta sunt servanda je obecným právním principem a vztahuje se i na veřejnoprávní smlouvy. I tyto smlouvy se musí dodržovat.*“, má Nejvyšší správní soud za to, že výše uvedené platí jak pro správní orgán, tak ovšem i pro účastníka řízení, který se uzavřením smlouvy stává příjemcem dotace. Pokud je tedy stěžovateli v oznámení o ukončení administrace jeho žádosti a v napadeném rozhodnutí vytýkáno porušení obsahu smlouvy, není na místě pouze z tohoto důvodu označit postup správních orgánů za protiprávní či v rozporu s citovaným judikátem. Je tomu tak proto, že pokud správní orgán ukončil administraci žádosti stěžovatele (neposkytl mu dotaci) s odkazem na porušení Pravidel, k jejichž dodržování se stěžovatel smluvně zavázal, realizoval tak své oprávnění vyplývající z dohody o poskytnutí dotace.

[40] Byla-li provedenou kontrolou zjištěna skutečnost, která brání vyplacení dotace, musí být nepochybně přijato také opatření, aby dotační prostředky nebyly neoprávněně vyplaceny. Nejvyšší správní soud považuje za správný výklad městského soudu, z něhož vyplývá, že pokud SZIF při vyřizování žádosti stěžovatele o poskytnutí dotace nevyhodnotil projekt stěžovatele a projekty dalších žadatelů jako ekonomicky neoddělitelné a nevyhovující Pravidlům, neznamená to, že stěžovateli musí být dotace vyplacena. Podmínky pro přiznání dotace i účel daného projektu musí být plněny po celou dobu trvání závazku, tedy i po podpisu dohody. V těchto skutečnostech lze proto spatřovat důvody pro závěr, že nesplňuje-li žadatel podmínky pro výplatu dotace, není rozhodné, zda tyto skutečnosti existovaly již při uzavírání dohody, nebo vznikly až při realizaci předmětné akce. To vyplývá i ze samotného účelu a smyslu poskytování dotací v daném programu, kterými je podpora cestovního ruchu v rámci programu rozvoje venkova, poskytnutá pouze za určitých podmínek, přičemž pouze při splnění těchto určitých podmínek je podpora slučitelná se společným trhem. Tato zásada je stanovena v nařízení č. 800/2008. Právě proto nelze akt přiznání dotace či podpis dohody mezi žadatelem a SZIF chápat jako rozhodnutí ve věci, které bez dalšího zavazuje k vyplacení dotace, což městský soud v odůvodnění rozsudku náležitě vyjádřil a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje.

[41] Tím Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje svá dřívější rozhodnutí, podle nichž přiznáním dotace vzniká příjemci nárok, či legitimní očekávání, že mu bude dotace vyplacena v souladu s podmínkami stanovenými dohodou o poskytnutí dotace (případně v rozhodnutí o poskytnutí dotace). Tento nárok lze totiž presumovat pouze v případě, že jsou skutečně splněny veškeré podmínky pro poskytnutí dotace. V případě stěžovatele tomu tak ale nebylo, proto se ani městský soud neodchýlil od judikatury, na kterou stěžovatel odkazuje. Nejde o to, že by poskytovatel dotace na základě své libovůle a pouhé domněnky ohledně porušení Pravidel nárok stěžovatele zkrátil, ale o to, že stěžovatel nesplnil předpoklady, za nichž by mu mohla být dotace vyplacena. Opačný názor stěžovatele o „nároku“ na proplacení dotace by znamenal ve svých důsledcích, že by příjemci dotací po rozhodnutí o jejich poskytnutí nemuseli již plnit žádné povinnosti, jež jsou jim dobře známy, a bez dalšího mohli jen očekávat přísun plateb od poskytovatele. Absurdita takové úvahy je očividná, a proto tato kasační námitka nemohla být Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou.

[42] Stěžovatel namítl, že poskytovatel měl k dispozici veškeré materiály související s posuzováním konkrétního projektu, na který byla dotace požadována, a bez výhrad uzavřel se stěžovatelem dohodu o poskytnutí dotace. Podle stěžovatele dochází zpětným odnětím takto smluvně ošetřených dotací k zásahu do zásady legitimního očekávání.

[43] K výkladu zásady legitimního očekávání Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 – 38, v němž se podrobně zabýval také obsahem judikatury Soudního dvora EU týkající se zpětného vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU. Klíčovými evropskými předpisy upravujícími zpětné vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU byla nejprve nařízení Rady (EHS) č. 2052/88 a nařízení Rady (EHS) č. 4253/88. K jejich zrušení došlo s platností od 1. 1. 2000 nařízením Rady (ES) č. 1260/1999, které obě předchozí nařízení nahradilo, přičemž plně zachovává a recipuje principy, na kterých byla uvedená nařízení postavena.

[44] Samotná skutečnost, že v nynějším případě byl poskytovatel dotace v době před uzavřením dohody obeznámen s indiciemi, které mohly vést k předpokladu o porušení Pravidel při realizaci projektů ubytovacího komplexu v lokalitě „Na Vršku“ v obci Harrachov, neznamená, že by se stěžovatel mohl v řízení o ukončení administrace žádosti o dotaci úspěšně dovolávat zásady legitimního očekávání. Stěžovateli se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace ohledně oddělitelnosti jeho projektu od dalších projektů v lokalitě „Na Vršku“. Stěžovatel se svým postupem zjevně dopustil porušení Pravidel. Proto se zásady ochrany legitimního očekávání nemůže dovolávat.

[45] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že byt SZIF musí již od počátku zjišťovat, zda podaná žádost splňuje dotační podmínky, nemuselo být skutečně od první chvíle zřejmé, že se jedná o propojené projekty, resp. si je nemusel dát hned do souvislosti, jestliže se jednalo o projekty různých společností, které byly prezentovány jako samostatné. Je zcela pochopitelné, že teprve v návaznosti na zjištění dalších skutečností (společná recepce, vjezd se závorou, jednotný ceník a společná prezentace na internetu) si

SZIF spojil souvislost daných projektů a nastalou situaci začal řešit. Naopak to byl stěžovatel, kterému musel být společný záměr od počátku znám, a musel tedy požádat o dotaci s vědomím, že v případě zjištění daných souvislostí nemusí být dotace vyplacena. Namítá-li, že má nepochybně právo podat si žádost o dotaci i pokud si není jist, zda stanovené podmínky pro poskytnutí dotace splňuje, Nejvyšší správní soud toto právo nikterak nezpochybňuje, avšak upozorňuje, že v takovém případě musí žadatel o dotaci nést zodpovědnost za předložený projekt a musí počítat i s možností, že dotaci v budoucnu nemusí získat. Tomu odpovídá i výklad provedený městským soudem, který Nejvyšší správní soud nepovažuje za absurdní, jak tvrdí stěžovatel. Se stěžovatelem je třeba souhlasit jen potud, že jakmile poskytovatel dotace zjistí nesoulad žádosti a projektu s podmínkami daného dotačního programu, musí to žadateli oznámit a nemůže mu dotaci přiznat a poté teprve nevyplatit. V daném případě však tento požadavek nebyl nijak porušen.

[46] Městský soud se námitkou posouzení ekonomické neoddělitelnosti projektů velmi podrobně zabýval na straně 15 napadeného rozsudku. Z této pasáže odůvodnění je zřejmé, že soud musel přihlédnout k tomu, že na stejném pozemku jako stěžovatel hodlají uskutečnit stejný záměr (tj. výstavbu ubytovacích a sportovních zařízení) i další právnické osoby, u kterých bylo zjištěno jednak personální propojení se stěžovatelem osobou jednatele, jednak i to, že vyvíjejí společnou činnost ohledně zařízení, které je prezentováno na veřejnosti jako jediný celek. To je patrné již z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který podrobně rozebral uspořádání ubytovacího komplexu, do kterého je jedna přístupová cesta a ve kterém mají být podle dokumentace umístěny dva typy domů. Po srovnání záměrů umístěných na uvedeném pozemku pak žalovaný i městský soud dovodili, že projekt stěžovatele a další projekty vyjmenované ve zprávě o vykonané supervizi naplňují ekonomickou neoddělitelnost projektů definovanou nařízením č. 800/2008, protože dohromady tvoří jeden projekt a jeden funkční celek.

[47] Podle nařízení č. 800/2008, (...) *aby se zabránilo umělému dělení velkých regionálních investičních projektů na dílčí projekty s cílem obejít prahové hodnoty oznamovací povinnosti stanovené v tomto nařízení, velký investiční projekt by měl být považován za jeden investiční projekt, pokud je investice provedená v období tří let jednou či více společnostmi a skládá se z dlouhodobých aktiv zkombinovaných ekonomicky neoddělitelným způsobem. Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice by členské státy měly vzít v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografickou blízkost. Ekonomická neoddělitelnost se posuzuje nezávisle na vlastnictví.* Při posuzování toho, zda velký investiční projekt tvoří jedinou investici, tudíž není relevantní okolnost, zda projekt realizuje jeden podnik či více podniků, které se spolupodílejí na investičních nákladech, nebo více podniků, které nesou náklady oddělených investic v rámci téhož investičního projektu (například v případě společného podniku). K dodržení tohoto ustanovení byly v Pravidlech stanoveny zcela konkrétní podmínky slučitelnosti se společným trhem. U poskytování dotací na ubytování a sport bylo stanoveno, že dotaci lze poskytnout na stavbu malokapacitního ubytovacího zařízení (tj. o maximálně šedesáti lůžkách) a že maximální výdaje, ze kterých je stanovena dotace, jsou stanoveny ve výši 10.000.000 Kč na projekt.

[48] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se ani žalovaný správní orgán, ani městský soud při svém hodnocení zjištěných podkladů nedopustili neoprávněného

pokračování

rozšiřujícího výkladu výše citovaného nařízení č. 800/2008. V posuzované věci byly zjištěny a doloženy skutečnosti zmiňované v odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak i rozsudku městského soudu, ze kterých zcela jednoznačně vyplývá, že více subjektů podalo žádost o dotaci v rámci Opatření III.1.3 – Podpora cestovního ruchu. Dále bylo zjištěno, že projekty v těchto žádostech uvedené spolu souvisí tak, že je zřejmé, že zařízení je jediným funkčním celkem. Tyto zjištěné okolnosti samy o sobě zcela postačují pro správnost závěru městského soudu o ekonomické neoddělitelnosti projektů. Stěžovatel nesplnil podmínky pro výplatu dotace podle uzavřené dohody o poskytnutí dotace. Ekonomická neoddělitelnost projektů jistě nespočívá jen v tom, zda lze některá ubytovací zařízení v rámci celého areálu oddělit, samostatně je postavit a získat na ně samostatně stavební povolení či kolaudační rozhodnutí a číslo popisné, nýbrž daný požadavek je třeba posuzovat komplexně s ohledem na to, jak dané projekty působí navenek a jakým způsobem byly (či budou) realizovány. V případě předmětných projektů je z popsaných okolností zřejmé, že se jedná o jeden komplexní a funkčně propojený projekt, který byl uměle rozdělen do několika menších projektů. Fakticky je daný ubytovací komplex provozován společně, a to i s ohledem na skutečnost, jak navenek působí na případné zájemce o ubytování. Není rozhodné, zda byl areál povolen a dotován po částech, ale že se jedná o komplex, jenž společně nabízí větší ubytovací kapacitu, než předpokládají podmínky pro poskytnutí dotace, společně navenek oslovuje zákazníky a je společně spravován, což dokresluje jedna přístupová cesta a jedna recepce pro všechny projekty. Nelze tedy souhlasit, že by žalovaný a městský soud usuzovali na ekonomickou neoddělitelnost pouze na základě umístění projektů v jedné lokalitě a společné příjezdové cesty.

[49] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil jeho žalobní tvrzení o nesrozumitelnosti oznámení o ukončení administrace ze dne 24. 6. 2013, protože z něj nevyplývá, z jakého důvodu a zda vůbec se jedná o uplatnění sankce z dohody o poskytnutí dotace. Stěžovatel v této souvislosti dále poukázal na to, že správní orgány opakovaně měnily odůvodnění ukončení administrace a tím se snažily zhojit svůj nesprávný postup ve věci.

[50] Uvedenou námitkou se zabýval městský soud na straně 13 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s jeho názorem, že konkrétně popsané a vymezené jednání jednatele stěžovatele bylo vyhodnoceno jako umělé vytvoření podmínek tak, aby jednotliví žadatelé o poskytnutí dotace získali výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření. Stěžovatel zcela opomíjí skutečnost, že v předmětném oznámení je výslovně uveden odkaz, že tato podmínka je uvedena v Pravidlech. Proto lze dospět k závěru, že i když v textu oznámení není výslovně uvedeno, že dotace nebude poskytnuta s odkazem na čl. XII. odst. 3 dohody o poskytnutí dotace, lze z použitých jazykových výrazů a z popisu rozhodných okolností vedoucích k ukončení administrace dovodit, že stěžovatel byl dostatečně určitě a srozumitelně vyrozuměn o tom, že mu dotace nebude vyplacena právě pro nedodržení stanovených podmínek. Pokud jde o výklad článku XII odst. 3 dohody o poskytnutí dotace, lze podle názoru Nejvyššího správního soudu odkázat na podrobné odůvodnění městského soudu. V odstavci 3 věta první tohoto článku je uvedeno, že v případě, že bude zjištěno, že podmínky stanovené pro získání dotace byly uměle vytvořeny ze strany příjemce dotace a tento tak získal výhodu, která není v souladu

s cíli a podmínkami opatření, Pravidel či dohody, nelze dotaci poskytnout. Podmínky pro poskytnutí dotace tak vyplývají jak z Pravidel, tak ze samotné dohody. Nutnost splnění podmínek pro poskytnutí dotace je upravena i v článku 3 písm. k) Pravidel, kde je - mimo jiné - stanoveno (stejně jako v dohodě), že v případě, kdy bude zjištěno, že podmínky stanovené pro získání dotace byly uměle vytvořeny a žadatel tak získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření, Pravidel či dohody, nelze dotaci poskytnout. Na základě těchto úvah mohl Nejvyšší správní soud aprobovat závěr městského soudu, že ze strany žalovaného při vydávání napadeného rozhodnutí nedošlo k nezákonné nápravě nesprávného postupu SZIF, neboť takový nesprávný postup nebyl zjištěn a stěžovatel si byl nepochybně vědom toho, že mu dotace nebude vyplacena a z jakého důvodu.

[51] V souvislosti s námitkou porušení zásady víceinstančnosti správního řízení, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že oznámení o ukončení administrace žádosti není rozhodnutím, jímž správní orgán mocensky rozhoduje o právech a povinnostech příjemce dotace. Předmětné oznámení představovalo uplatnění oprávnění SZIF vyplývajícího z veřejnoprávní smlouvy. Rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. bylo až napadené rozhodnutí žalovaného, který v odůvodnění reagoval na stěžovatelovu argumentaci, a nemohlo se tudíž ani jednat o žádné měnění či doplňování správního rozhodnutí. Jelikož uvedené sporné řízení je řízením jednoinstančním, a to v souladu se zákonem, je vyloučeno porušení zásady víceinstančnosti, jak namítá stěžovatel. S ohledem na to je pak logické, že ani oznámení SZIF, ani rozhodnutí žalovaného neobsahovalo poučení o opravných prostředcích, neboť žádné opravné prostředky nebylo možné podat. Nadto žalovaný stěžovatele po podání podnětu na vyslovení nicotnosti předmětného oznámení upozornil, že může vyvolat spor z veřejnoprávní smlouvy, což také stěžovatel učinil. Dostalo se mu tak poučení nad rámec vyžadovaný zákonem.

[52] Ze stejných důvodů je třeba odmítnout i úvahy stěžovatele, že uplatnění „sankce“ v podobě ukončení administrace žádosti ze strany SZIF bylo nepřezkoumatelným rozhodnutím. Jelikož jde o uplatnění práv z dohody o poskytnutí dotace, je u tohoto aktu pojmově vyloučeno konstatovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Závěrem proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že třetí okruh námitek stěžovatele vychází z mylného předpokladu, že oznámení ze dne 24. 6. 2013 je správním rozhodnutím, proto takové námitky nemohou být z povahy věci úspěšné.

[53] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[54] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 28. listopadu 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu